

Ακροβάτες σε τεντωμένο σκοινί (Γιώργος Ξεινός, Γιατρός - Λογοτέχνης)

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Από τη μια η νοσταλγία κι απ' την άλλη η αισιοδοξία.

Νοσταλγία, ο πόνος της επιστροφής. Επιστροφής πού; Στην πατρίδα φυσικά· όμως πια πατρίδα; Των βουνών και της θάλασσας που μένουν αναλλοίωτα, ίδια και απaráλλαχτα στις χιλιετηρίδες; Την πατρίδα των χωριών και των σπιτιών που μεταλλάσσονται με την πάροδο των χρόνων ή την πατρίδα των ανθρώπων που χάνονται και σβήνουν μέσα συν τω χρόνω, παίρνοντας για πάντα μαζί τους την αύρα και τα μυστικά τους;

νοεί το καλό τέλος και την έκβαση των πραγμάτων. Σαν εικόνα επανόδου σ' ό,τι πέρασε, ό,τι θυμάται, ό,τι ήταν ή ως μια καινούρια πραγματικότητα υπαγορευμένη από τους καιρούς. Μια εικόνα πλαισιωμένη από τις επιταγές της εποχής.

Ακούγοντας τους συμπατριώτες μου, μου δημιουργείται άλλοτε ή μια κι άλλοτε η άλλη εντύπωση. Χαίρονται που επιστρέφουν στον τόπο τους, ένα τόπο που καταστράφηκε κι ανοικοδομείται σιγά-σιγά, χωρίς όμως το παλιό ύφος των ανθρώπων, οι οποίοι πια δεν υπάρχουν, χωρίς τους ήχους του και τις σκηνές της ζωής που οι τότε κανόνες όριζαν.

Από τη μια δηλαδή η χαρά πως καλά πάνε τα πράγματα – τουλάχιστο προς το παρόν – και από την άλλη η απογοήτευση πως τα πράγματα δεν είναι πια τα ίδια, δεν είναι εκείνα που ήξεραν ή, μπορεί, να ονειρεύτηκαν.

Οδυνηρό να επιστρέφεις και να μην βρίσκεις την πατρίδα, την οποία κάθε νύχτα στα όνειρα της ξενιτιάς ερχόταν να σε επισκεφτεί. Επώδυνο να περπατάς ανάμεσα σε χαλάσματα που κάποτε έσφυζαν από ζωή κι ακόμα πιο επώδυνο να περπατάς στους δρόμους και να μην συναντάς τα πρόσωπα που αγάπησες.

Χαρμόσυνο να βλέπεις τα ίδια βουνά, να ακούς το ίδια ήχο από τα κύματα που σκάζουν στα ίδια ακρογιάλια, να βλέπεις ένα χάλασμα να γίνεται ξανά φωλιά ανθρώπων, να ακούγονται παιδικές φωνές στα σκαλοπάτια των βουβών επί χρόνια σχολείων. Όμως δεν είναι εκείνα τα παλιά που έθρεψαν το όνειρο της επιστροφής.

Δυστυχώς κανένα όνειρο δεν βγαίνει αληθινό, κανένα, τουλάχιστο, δεν βγαίνει ίδιο στην πραγματικότητα.

Μένουν λοιπόν κρεμασμένες στις άκρες των βραχιόνων του ζυγού κρεμασμένες από τη μια η νοσταλγία κι από την άλλη η αισιοδοξία· πότε να βαραίνει η μια και πότε ή άλλη.

Στη ζωή πάντα αυτό γίνεται. Τέλεια ισορροπία δεν υπάρχει. Και στην Ίμβρο των ονείρων και της πραγματικότητας δεν θα υπάρξει.

Είμαστε καταδικασμένοι λοιπόν να καταφεύγουμε στα όνειρα του νόστου και να αποδεχόμαστε την πραγματικότητα. Ακροβάτες σε τεντωμένο σκοινί.